

Životopis – Josef Hodula

Pan Hodula se narodil 4. září 1937 v Solánci pod Soláněm na Valašsku. Do školy docházel asi 7 kilometrů pěšky přes les. Žil ve skromné rodině sedláků. Jeho tatínek pracoval na poli a maminka v kravínu. Na učení neměl mnoho času, protože musel doma pomáhat s prací. Kromě tvrdé práce také jako malý tátovi sušil tabák, protože tabák byl v té době velmi drahý.

V raném dětství zažil druhou světovou válku, na kterou má dodnes mnoho vzpomínek. Rodinní příslušníci byli stíháni gestapem, protože jeho strýc pomáhal partyzánům v roce 1941. Gestapo na to přišlo a strýce odvedli. Asi po měsíci strýc zemřel. Když gestapo zjistilo, že pomáhají partyzánům, v noci roku 42 zabouchali na dveře, na okna a ptali se, kde je jeho otec. Jelikož se o této návštěvě jeho otec dozvěděl včas, utekl do myslivny na dobu dvou měsíců.

Další jeho klíčová vzpomínka se také týká války. V roce 1944 šel sedmiletý Josef s maminkou nakupovat v Solánci pod Soláněm. Podél cesty se nacházelo několik německých aut. Když vycházeli z cukrárny, letadlo zasáhlo jedno německé auto, kde byly asi nějaké výbušniny, a auto vybuchlo. Potokem se s maminkou dostali v pořádku domů.

V roce 1946 se pan Hodula v devíti letech přestěhoval do pohraničí, do Mirotínka. Do Mirotínka se rodina dostala vlakem a pěšky, dovezli s sebou i svůj dobytek. Na novém místě navštěvoval školu v Horním Městě, opět do ní docházel pěšky. I v Mirotínku musel pomáhat rodičům, před odchodem do školy například házel hnůj nebo po škole pracoval na poli. Toužil studovat na zámečnicka, avšak to mu na okrese nedovolili. Chodil tedy jeden rok na střední zemědělskou školu. Během studia se střídala týden teorie a týden praxe, což bylo také spojeno s velkou dřinou.

V roce 1953 navštívil pohřeb Klementa Gottwalda, tuto událost si spojuje s velkým mrazem.

Po zemědělské škole ho práce v zemědělství nelákala. Mezitím se pan Hodula hlásil do průzkumu, tam ho ale nevzali.

Velmi dobře pak vzpomíná na vojnu. Nemusel tam tvrdě dřít jako doma. Pan Hodula sloužil v Kežmarku na Slovensku. Během vojny navštívil i Polsko a vzpomíná i na let tryskáčem.

Po vojně ho vzali do fabriky v Bedřichově na brigádu a tam již zůstal po dobu 45 let. Ve fabrice nasbíral spoustu zkušeností, posledních osm let dělal dokonce vedoucího technické kontroly. Strojařina ho velmi bavila. Byl rád, že vyráběli světoznámé výrobky, na které byl pyšný. Mrzela ho privatizace, která nastala v roce 1989, po sametové revoluci, po které později došlo k zániku fabriky v Bedřichově. Do důchodu odešel v roce 1997. V důchodu ještě rok pracoval.

Mezitím v Oskavě pan Hodula postavil dům.

Také se velmi šťastně oženil se svou manželkou a měli spolu dva syny Zdenka a Josefa. V 90. letech pan Hodula ovdověl a fabrika v Bedřichově se zavřela. Pan Hodula se považuje za optimistu.